

GAZETA STRĂZII

ZIARUL PERSOANELOR ADULTE FĂRĂ ADĂPOST

EDITAT DE samusocial din România

*Deschideți ușa și lăsați spiritul Crăciunului să
vă intre în casă!*

*Deschideți inimile și lăsați Bucuria și
Împlinirea să vă intre în suflet!*

*Deschideți larg brațele și îmbrățișarea voastră
caldă, vorba bună și gândul curat să fie cel mai
de preț cadou pentru cei dragi dar și pentru cei
mai năpăstuiți de soartă!*

Crăciun Fericit!

samusocial din România

Nume de cod „PAFA”

de Boschetarul Român

Ședeam ieri pe o bancă, încercând să scap de căldura copleșitoare de la ora amiezii, și mă gândeam la vechiul dicton ”Cine nu are bătrâni, să-și cumpere.”

Fusesem la trei interviuri pentru a mă putea reintegra în societate. Fusesem ascultat, încurajat, informat că sunt exact persoana potrivită pentru firmele lor și că voi fi contactat telefonic în următoarele zile pentru a fi testat la locul de muncă. Pentru a demonstra practic că ceea ce spuseseam la interviu era real. N-am mai primit nici un telefon de atunci. De ce? Poate pentru faptul că sunt un om matur de 52 de ani. Poate pentru simplu motiv că adresa reală nu coincide cu cea din cartea de identitate. Nu contează cazierul curat; nu contează actele doveditoare a 30 de ani de muncă, care atestă că nu sunt un individ care fuge de muncă. Nu contează cursurile de calificare absolvite. Cine îmi poate scoate din cap ideea că toți cei trecuți de o anumită vârstă sunt depășiți? Suntem chiar uzați moral? Oare nu mai suntem la curent cu tehnica nouă? Cine a făcut-o? Cine a implementat-o în procesul de producție?

Fiecare din generația mea și-a dorit pentru copilul lui un calculator sau o consolă grafică, după posibilitățile

materiale. Eforturile făcute pentru a le obține, sudoarea și munca depusă, uneori pe două sau trei fronturi, s-au uitat. C.A.R.-uri făcute și achitate cu trudă, împrumuturi bancare cu dobânzi usturătoare, pentru a fi în pas cu ultimele descoperiri în domeniul IT. Cine ne refuză dreptul la muncă astăzi? Poate chiar copiii noștri. Poate chiar aceia care plângeau că își doresc calculatorul performant al vecinului sau colegului de clasă.

Astăzi nu mai poți fi performant fără un mobil de ultimă generație. Autobiografia, CV-ul nu le mai poți scrie de mână; sunt trimise pe mail. Mă întreb: dacă deții toate aceste lucruri ”strict necesare”, dacă ți le poți permite, pentru ce mai ai nevoie de serviciu?

Ești judecat după firma pantalonilor sau a tricoului pe care-l porți; doar te duci la interviu. Nu o poți face în bermude și sandale, nu? Și atunci vă întreb, dragi cititori: cine ne mai angajează pe noi, cei de modă veche? Noi, cei atestați cu ani de practică, nu cu teste grilă în care poate nimerești căsuța corespunzătoare răspunsului corect.

Mă uit la examenele de bacalaureat, la notele obținute, la procentele de promovabilitate; urmăresc cu interes examenele profesorilor pen-

tru definitivat. Aceia care învață de nota 5 învață la rândul lor pe alții. Încotro ne îndreptăm? Nu mai știm să scriem cu pixul o cerere; fugim repede la calculator și accesăm un program care ne arată cum să o formulăm. Tehnica de ultimă generație creează dependență. Este un alt tip de drog, mai nociv poate. Întrebați un copil de 5 ani dacă știe vreo poezie. Poate vă va spune una de tipul: ”Tica, tica, tica, m-a bătut mămică etc.”. În schimb, veți fi surclasat la jocurile de strategie sau tactică militară. Unde e copilăria? Unde s-a pierdut? Cine e vinovatul?

Vina este a mea, a ta, a celor de vârsta noastră. Am crezut că a fi în rândul lumii este ceva firesc, normal, necesar. Dar ce lume am avut drept model? Cumva cea a interlopilor, a traficantilor? Mult prea puțin cea a profesioniștilor în adevăratul sens. Întrebați despre Nichita și vi se va răspunde că nu se știe cine-i este impresarul și la ce echipă joacă. Ședeam ieri pe o bancă încercând să scap de canicula orelor de amiază și veneam de la trei interviuri pentru reintegrarea în muncă și eram tare, foarte tare necăjit și supărat. La buna vedere, Bunii Mei. ❁

UTOPICA (1) – (Oblio)

de Boschetarul Român

Utopica este o țară planetă pierdută undeva în imensitatea Universului, într-o constelație necunoscută. Este asemănătoare cu Pământul având o pădure imensă sălbatică, străjuită de munți înalți și torente zgomotoase. Organizarea acestei planete este puțin diferită. Și locuitorii sunt puțin diferiți. Deși seamănă mult cu pământeni și cu totul altă formă. Capul, inima și sufletul au forma unui pătrat. Această formă a capului le credea multe neajunsuri. Pălăriile și accesoriile menite să-i protejeze de razele soarelui erau de formă pătrată. Gândeau pătrat, simțeau pătrat și trăiau după niște reguli extrem de "pătrate". Și țara le era pătrată. De jur împrejurul laturilor exista Pădurea Pierdută.

Locuitorii de pe Utopica formau o comunitate în care trăiau, munceau atât cât le era necesar, consumau nu mai mult decât le era necesar. Chiar și numărul lor era stabilit în funcție de meseriile care le erau necesare.

Aici își ducea viața o familie de oameni simpli, muncitori și harnici, locuind într-o casuță modestă, la marginea țării – planetă, care de foarte mult timp aștepta moștenitori. Lucrul acesta nu reprezenta o bucurie pe Utopica. Era considerat ceva firesc. În acest mod fiecare bărbat din Utopica trebuia să primească un băiat care să-i ducă meseria mai departe și care să-i poarte numele cu cinste. Pe bărbat îl chema Obi iar soția lui se numea Lia. Lia se ocupa de treburile gospodărești, robotind tot timpul în ograda pătrată a locuinței lor. Obi era tâmplar.

Desigur era singurul de pe Utopica pentru că locuitorii acestei țări planetă erau exact ca număr cu meseriile de care Utopica avea nevoie. Urmașii fiecărei familii trebuiau prin lege să urmeze și să ducă mai departe meseria părintelui. Astfel născutul din familia lui Obi nu putea fi decât tâmplar. Școli în Utopica nu existau. La ce le-ar fi trebuit? Fiecare tată creștea fiul în meseria pe care o moștenise de la părintele lui. Ciudat era că în fiecare familie se păstra tradiția. Femeile nu dădeau naștere decât la doi copii. Un băiat

și o fată. Mai mulți nu era voie, resursele planetei fiind limitate. Cei care nu respectau Legea erau alungați în Pădurea Pierdută. Dintre cei alungați din țară nimeni nu se mai întorsese înapoi. Erau pierduți pentru totdeauna.

În zorii unei frumoase zi de primăvară, Lia, după mulți ani de așteptări născu doi copii. Un băiat și o fată. Amândoi frumoși, sănătoși și plini de viață. Băiatul era însă diferit. Avea capul rotund.

Obi se întristă peste măsură și spuse Liei să-și facă bagajele repede și să se îndrepte cu copiii spre Pădurea Adormită. Legea fusese încălcată. Cum putea el să învețe tâmplărie un copil fără cap pătrat așa cum erau toți din acea țară? Cine să-i ducă numele mai departe? Un om diferit? Un ciudat? Cum se va integra el în societate? Cine va cumpăra ceva de la el? Va fi oare acceptat așa de către ceilalți? Erau numai câteva din întrebările pe care Obi și le punea în acea dimineață.

Lia era disperată. Nu-l dezamăgise pe Obi niciodată. El care era atât de respectat de comunitate, el care ținuse casa cu atâtea sacrificii și muncise din zori și până în seară să ducă la bun sfârșit toate comenzile necesare locuitorilor din Utopica. Și ea născuse un Ciudat! Trebuia să facă ceva. Nu putea lăsa lucrurile așa. De ce trebuia să părăsească Utopica? Nu greșise cu nimic. Legea era strâmbă. Trebuia schimbată. Va lupta cu toată forța și energia ei pentru a o schimba. Se va duce și la Conducătorul Utopicai dacă va fi nevoie. Pe Obi dacă va refuza să lupte alături de ea îl va părăsi. Băiatul era vesel, vioi și chiar drăguț cu căpșorul acela rotund. Nu-l va părăsi niciodată! Va învăța ea copilul tot

ce știe iar dacă Obi se va împotrivi va lupta și cu el. Aceasta era discuția pe care trebuia să o aibă cu Obi a doua zi dimineață atunci când trimișii Conducătorului urmau să înregistreze nașterea celor doi copii și să vegheze la respectarea Legii. Lia era hotărâtă. Dacă va trebui, va lupta și cu aceștia. Pentru copiii ei era ca o leoaică.

Desigur, pe Utopica nu existau animale. Probabil că ele erau acolo în Pădurea Pierdută dar cine să-i spună asta? Se întorsese cineva de acolo? Hotărârea Liei probabil că exista și în celelalte femei de pe Utopica dar până la ea nu se mai întâmplase așa ceva. Era prima și asta o întărea și mai mult. Trebuia să vorbească cu Obi. Ce se va întâmpla cu ei după această discuție? Ce se va alege de viața ei și a copiilor? Obi va rămâne cu ea? Dragostea lor așa pătrată cum era va fi mai puternică decât Legea? Nu avea de unde ști acest lucru. Pentru ei era ceva nou. Inedit! Nu mai trăiseră asemenea experiențe și nu aveau termene de comparație. Bărbații de pe Utopica nu erau foarte diferiți unul față de celălalt. Trăiau la fel, gândeau la fel și nimeni dintre ei nu încălcase Legea până atunci. Ce va face Obi? Va fi el altfel decât ceilalți? Va lupta pentru dragostea lui? Nu știa! Dar era hotărâtă să o afle! Chiar și-o dorea din toată inima.

Relația lor fusese altfel. Cel puțin așa o văzuse ea. Obi nu era un bărbat violent, nu petrecea mult cu prietenii, nu se îmbătase niciodată și nu lipsea niciodată de acasă. Se iubeau sincer și PObi nu o făcuse niciodată geloasă. O iubea în felul lui delicat și acest lucru se vedea și în munca lui de tâmplar. Totul era făcut cu multă dragoste și unele dintre lucrările lui erau chiar opere de artă. Acest fapt adusese faima de artist lui Obi. Oare ce era în inima lui? Oare îl dezamăgise? Oare băiatul nu era ce-și dorise? Ce dacă era diferit? Toate acestea le va afla mâine. Până atunci prima noapte alba din viața ei.

(va urma)

Nu voi mai spune

de Boschetarul Român

Nu voi mai spune niciodată
Te iubesc!
Am spus-o de prea multe ori
Și m-a durut.
Dar astăzi simt din nou
Că sunt iar Om
Și om fiind, desigur
Mai greșesc!

Mă îmbăt în fiecare dimineață
Cu fleacuri și iluzii, crezând
Că e firesc!
Și nu mă învăț o dată minte
Să sparg paharul
Și să nu mai greșesc!

Dar vine iarși primăvara
Câmpiile reînfloresc!
Mi-e dor de liliacul în floare
Și ce să fac?
Din nou, iubesc!

Mă mint regesc că de astă dată
Iubirii n-am să mă împotrivesc!
Dar te cunosc din nou, femeie
Și cum să fac să mă opresc?

Nu voi mai spune niciodată
Te iubesc!
Am spus-o de prea multe ori
Și m-a durut.
Și chiar o dată dacă
Mai greșesc
Să nu mai pot s-o iau
De la-nceput! *

Un loc nedorit

de (C0)²

"Ofer" un loc sub soare
Cu vânt, ploi, frig și ger
Expus permanent la boli și foame
Cine-l dorește? Rămâne... un mister.

Îl "ofer" spun, doar ca să-l pierd
Să-l uit, căci e trist și mizer
Să-l arunc ca pe un vechi pled
Nu vreau decât alt loc, mai prosper.

Doresc să plec în excursii
La munte, la mare, pe glob
Să nu mai am deloc repulsii
Nu să exist ca un ciclop.

Vreau să mă bucur de viață
Să am liniștea zilei de mâine
Să privesc ghiociei cum se dezgheață
Nu să trăiesc ca un câine.

Dar timpul trece necruțător
Lăsând răni în suflet. Ca un mixer
Mestecă, freacă, neiertător
Trecut, prezent și mister.

Iată de ce sunt nerăbdător
Să "ofer" acel loc, oarecare
Nu-l mai vreau la purtător
Și sigur să fiu că DISPARE! *

Aș vrea

de (C0)²

Aș vrea, în orice dimineață
Să privesc la fereastră
Cum se ridică ceața
Să ud hortensia din gلاstră.

Aș vrea, în fiecare dimineață
Să-mi ud mușcata din fereastră

Să ascult cum se ridică ceața
Să mă cuprindă zarea albastră.

Aș vrea, ca mereu dimineața
Să ud și frezia din fereastră
Să privesc cum se ridică ceața
Și cum apare zarea albastră

Mi-aș dori ca dimineața
La fereastră să privesc
Cum se risipește ceața

Și toate florile înfloresc.

Nu am nicio obsesie
Și nici n-am rămas... blocat
Este o simplă impresie
Când am sufletul... împăcat.

Florile, ceața și zarea
Mie îmi aduc armonie
Aduc pacea și chemarea
Spre Bine, spre Omenie. *

*Copilul: Moș Crăciun, ce bunătăți ai în sac?
Moș Crăciun: Speranță, Omenie, Dragoste de viață, Iubire, Dragoste pentru copii, Gingășie
Copilul: Dă-mi, te rog, câte puțin din fiecare.
Mama: Ce copil am!*

Risipă

de Fina

Am risipit un gând
Și plâng de ciudă
L-am rătăcit prin mine
Într-o clipă în care încercam
Alene, să-l strecor prin gene.
M-am spriat de așa risipă!

Atât a fost!
Doar o clipă.
Și l-am pierdut
Neștiută...
Ei, a fost un gând

UTOPICA (2) – (Minciuna)

de Boschetarul Român

Zorii se revărsau liniștit peste satul lui Obi și al Liei. Era ziua hotărâtoare, ziua în care urmau să lupte pentru tot ce era al lor.

Obi se trezise dis de dimineață îngândurat. Avusese o noapte extrem de agitată. În el se dădea o bătălie. Ce trebuia să facă? Să lupte sau să accepte Legea și să părăsească tot ce-i fusese drag? Lia nu dormise deloc. Așteptase cu nerăbdare zorii zilei în care va afla răspunsurile la toate întrebările. Se uita în ochii lui Obi și înțelesese tot. Înțelesese că va lupta alături de ea pentru copiii lor. Se repezi la dulap și scoase de acolo o căciuliță pătrată făcută de familia pălărierului. O puse pe capul băiatului și-l așeză în pătuțul deja făcut de Obi pentru urmașii lui. Obi zâmbi. Înțelesese strategia Liei și faptul că era alături de el în tot ce va întreprinde în acea zi. Norii negri din sufletul său se mai risipiră puțin.

Veniră oamenii Legii îmbrăcați în zalele lor lucitoare, însoțiți de câțiva dintre vecinii care aflaseră de nașterea copiilor și doreau să sărbătorească evenimentul așa cum cerea datina, cu bucate alese, pregătite din ajun de către Lia și cu nelipsitul pahar cu vin.

Când fu întrebat ce nume are băiatul pentru a putea fi trecut în registrul de nașteri din Utopica, Obi aruncă o privire către Lia și rosti cu mândria tatălui mulțumit: „Oblio”. Așa se hotărâse pe moment. Lia zâmbi mulțumită și bătu din palme bucuroasă. Numele îi plăcea foarte mult. Reprezenta amestecarea celor două nume ale lor: Obi și Lia. Pe fetiță o botezară Liana. Era mlădie și fină ca o trestie și avea un zâmbet cald și frumos ca al Liei.

Obi mai petrecu ceva timp cu vecinii săi la un pahar cu vin și când intră în casă către seară era ușor amețit dar mulțumit. Era pentru prima oară când se găsea în asemenea stare și acest lucru îi dădea un sentiment de împlinire. Era tată, avea un moștenitor care-i va duce numele mai departe cu cinste. Lia sporovăise toată ziua cu vecinele, vorbind de ale femeilor și primind nenumărate sfaturi cu privire la creșterea și educarea celor mici. Intră și ea către seară în dormitor și se apropie de pătuțul lui Oblio. Îi scoase căciulița pătrată din cap și-l privi cu toată dragostea aceea neasemuită de mamă. Trebuia să fie deosebit. Doar era copilul ei. Ce dacă nu semăna cu ceilalți copii? Ea îl iubea. Nu avea cum să nu-l iubească. Era băiatul ei chiar dacă pentru ceilalți era ciudat. Liana dormea liniștită așa cum îi era firea. Moștenise caracterul domol și molcom al lui Obi. Oblio trebuia să semene cu ea: temperament vulcanic, luptător, încăpățânat și foarte iute la minte. Se mai jucă un timp

cu el și-l sărută pe fruntea bombată jurând ca din clipa aceea Oblio să nu-și mai scoată niciodată căciulița din cap.

Obi veni și el la căpătâiul micuțului, sărută copiii și pe Lia și merse să se culce pe lavița din bucătărie, urmând ca a doua zi să se trezească de dimineață pentru a recupera timpul pierdut cu evenimentul nașterii copiilor. Trebuia să termine comanda pentru familia doctorului. În urmă cu un an soția acestuia dăruise soțului un băiat și doctorul se grăbi să-i comande mobilierul pentru noul cabinet. Urma să preia meseria tatălui.

Obi adormi târziu făcând în gând planuri despre creșterea și educarea lui Oblio. Minciuna pentru prima dată în viața lui, dar asta nu-l deranja foarte tare. Era puțin mândru chiar de faptul că încălcase Legea. Măcar o dată! Prin vis auzi o voce: „- Dura lex sed lex!” „- Legea este dură dar e lege!” Ei și? Nu era dreaptă. Trebuia schimbată. Cine o putea face? Conducătorul desigur, dar cum să-i spună? Va găsi el o soluție. Pentru Oblio și pentru Lia trebuia să o facă. Dar dacă Oblio se va îmbolnăvi? Va trebui consultat de doctor și atunci acesta va afla că băiatul său este deosebit. Adevărul se va afla! Ce va face atunci? Cum va determina pe doctor să nu-l trădeze? Va face mobilierul pentru cabinetul băiatului la un preț mai mic. Va face o favoare, un compromis. Va mitui doctorul? Așa ceva nu se mai întâmplase pe Utopica. Între locuitorii planetei țări nu existau favoruri. Ce va spune doctorul? Va primi mita lui?

Va vedea. Oricum va fi primul. Singularitatea și unicitatea gestului său îi dădeau o stare plăcută. O fi din cauza băuturii? Nu știa. Nu băuse niciodată atât de mult dar avusese un motiv solid. Avea un băiat iar acest lucru deși firesc pe Utopica se întâmplase destul de târziu. Se simțea bătrân și se temea că nu mai are suficient timp să-l învețe pe Oblio tot ce trebuia. Dar o va face! Trebuia, indiferent cât de greu va fi.

Așa adormi Obi către zorii acele zile, măcinat de gânduri, temător la viitorul care-l aștepta și totuși mulțumit. Avea pentru ce trăi. Meseria lui nu se va pierde și numele lui va dăinui cu cinste pe mai departe. Avea de trecut multe greutăți, va avea de luptat cu prejudiciile celor de pe Utopica, dar nu se temea. Va lupta. Dacă va fi nevoie, cu toată lumea. Va lupta și cu Legea. Ridică ochii către tavanul bucătăriei și rosti cu teamă o întrebare: „- De ce? De ce tocmai eu?”

Adormi așa cum adormim toți cei chinuți de întrebări. Firește că nu primi niciun răspuns.

(va urma)

Degerăturile

de Dr. Simona Popescu

În fiecare an, pe perioada sezonului rece, în stradă sunt înregistrate decese în rândul persoanelor adulte fără adăpost din cauza hipotermiei. Pe lângă acestea, iarna temperaturile scăzute fac numeroase victime generând degerături.

Degerăturile înglobează modificările funcționale și lezionale tisulare localizate, produse sub acțiunea frigului, în cursul expunerii mai mult sau mai puțin îndelungate la o temperatură mai mică de 0°C. Frigul determină o vasoconstricție spasmodică care scade puternic irigația tisulară și produce o insuficiență circulatorie locală (ischemie) care va duce la leziunile morfopatologice caracteristice.

Agentul agresiv este reprezentat de frig, caracterizat de intensitatea frigului și de durata expunerii. La acestea se adaugă și factorii favorizanți: viteza mediului ambiant (asta explică de ce în perioadele cu vânt degerăturile apar la temperaturi care în mod normal nu ar produce leziuni tisulare), natura mediului ambiant (conductibilitatea calorică – umiditatea favorizează apariția leziunilor accelerând transferul de căldură), îmbrăcăminte neadecvată (haine umede, încălțăminte prea strâmtă), starea psihică (sunt studii care demonstrează legătura dintre oboseală, apatie și producerea dege-

răturii), efortul fizic (crește pierderea de căldură) și consumul de alcool și stupefiante (produc vasodilatație periferică și accelerează pierderea de căldură și, de asemenea, atenuează percepția), fumatul (produce vasoconstricție și agravează leziunile), imobilizarea prelungită.

Degerăturile se clasifică în funcție de aspectul morfopatologic, și anume:

a. Grad I - se caracterizează prin albirea ariei afectate. Eritemul și edemul pot fi și ele prezente. Pacientul acuză o senzație de răceală sau de arsură. Leziunile sunt reversibile și se vindecă în câteva zile sub tratament eficient, fără sechele.

b. Grad II - caracterizat de apariția flictenelor cu conținut seros sau lăptos. Eritemul și edemul înconjoară flictenele (bășică plină cu lichid care se formează la suprafața pielii). Poate fi afirmată la câteva zile de la reîncălzire. Epidermul se regenerează fără cicatrice.

c. Grad III - caracterizat de apariția flictenelor cu conținut sangvinolent sau sero - sangvinolent, reprezintă o necroză superficială. Vindecarea se face cu sechele, după săptămâni sau luni de evoluție spontană.

d. Grad IV - reprezintă o necroză profundă, cu pierdere importantă de țesuturi. Constă în cianoză intensă a zonei afectate, fără

apariția flictenelor. După câteva ore de la expunerea la frig apar leziunile de gangrenă.

Tratamentul se constituie în două căi de acțiune:

1. Tratament profilactic: constă în măsuri de protecție a indivizilor expuși timp îndelungat la frig și umezeală - echipament de protecție special, îmbrăcăminte și încălțăminte adecvată, alimentație corespunzătoare, vitaminizare.

2. Tratament curativ:
a. Primul ajutor - scoaterea victimei de sub influența frigului și înlăturarea factorilor mecanici care produc staza venoasă - încălțăminte și haine strâmte, șireturile bocancilor. Evacuarea cât mai rapidă a degerăturii.

Este interzisă încălzirea temporară a segmentului lezat până la nivelul unității spitalicești, deoarece această încălzire temporară pe de o parte este ineficientă și va duce la o pierdere și mai mare de țesuturi, iar pe de altă parte, infecția apare rapid pe extremitatea edemațiată și nedure-roasă.

b. Tratamentul în unitatea spitalicească constă în reîncălzirea în condiții, și prin mijloace specifice, debridarea (lărgirea plăgii) flictenelor cu conținut seros (cele cu conținut sangvinolent nu se debridează, deoarece ele trădează lezarea plexurilor subdermice (țesuturi formate din fibre nervoase), putându-se produce disecarea dermului profund și necroza acestuia). Profilaxia antitetanică, administrarea de analgeice IM sau IV, administrarea de antibiotice injectabile, reechilibrarea hidro-electrolitică.

c. Tratament chirurgical: În faza acută este limitat la incizia de decomprimare în cazul unor escare constrictive sau la excizia escarei atunci când există un proces infecțios sub aceasta.

Tratamentul chirurgical al degerăturilor este util după încheierea fazei acute și după delimitarea clară a zonelor de necroză. Se practică debridarea necrozelor sau amputații ale unor segmente ale extremităților. Tardiv se pot efectua și proceduri chirurgicale reconstructive.

Se constată cu ușurință că persoanele adulte fără adăpost din țările cu climă temperată fac parte dintr-o categorie de populație cu risc maxim de producere a degerăturilor. Îmbrăcăminte și încălțăminte neadecvată, starea psihică precară, consumul de toxice asociate cu locurile de adăpostire neîncălzite și umede, expuse de multe ori direct intemperiei constituie factori de risc. De asemenea accesibilitatea mai mult decât redusă la tratament intraspitalicesc duc la cicatrici ireversibile, amputații și, de asemenea, la infecții foarte greu de controlat care ajung până la decesul prin șoc toxico-septic. ☼

Anunțuri

Tiron Marin Ioan

Tânăr, 34 de ani, doresc angajare în următoarele ocupații: spălător vase, manipulant marfă, ajutor bucătar (fără experiență), lenjer. Salariu 1000 - 1200 lei. Tel: 0761794086 (Ioan)

Silochi Adrian

39 de ani, fără cazier, disponibilitate pentru deplasare, solicit cazare și angajare ca agent pază, electrician construcții.